

der havde været tilstrækkelig Grund til at udgive den. Den ærede Minister sagde, at det vilde have været reent galt og bragt megen Forstyrrelse, hvis den ikke var blevet udgivet, men et Dieblit efter sagde han, at den kun er benyttet for en Sum af 25,000 Rd.; men derved har det altsaa viist sig, at den ingenslunde var saa paatrængende, som den ærede Minister først sagde, thi havde den været det, saa maatte den være taget i Brug for en langt højere Sum end 25,000 Rd. Det er altsaa angaaende den hele Betragtning af Stillingen med Hensyn til foreløbige Love og specielt med Hensyn til den sidst udstedte foreløbige Lov — nemlig om den kan ansees for at være hævet alene derved, at Ministeren ikke har forelagt den for Rigsdagen — at jeg ønsker en Forklaring.

Formanden: Jeg kan naturligtvis ikke have Noget imod, hvis den høitærede Indenrigsminister vil besvare Spørgsmaalet; men det er en Selvsølge, at fordi dette Punkt er bleven berørt og enkelte Talere have udtalt sig derom, foreligger aldeles ikke det reiste Spørgsmaal til Behandling i dette Dieblit, og selv altsaa om den høitærede Indenrigsminister nu vil give noget Svar, maa jeg ønske, at Discussionen om dette Incidentspunkt ikke under denne Sag fremmes videre. Ønsker nogen Rigsdagsmand yderligere at reise og fremme Spørgsmaalet, maa han gaae frem i Genhold til Forretningsregulativet.

Indenrigsministeren: Ja, jeg skal slet ikke have Noget imod foreløbig at svare den ærede Rigsdagsmand, at jeg antager, at den Lov, som midlertidig bemyndigede Indenrigsministeren til at udstede Bevillinger til at tage en højere Rente end 6 pCt., er ude af Kraft og maa betragtes som ophævet. Regjeringen har forelagt saavel Loven som Beskjendtgjørelsen om dens Ophævelse for det ærede Thing, og det ærede Thing kan jo deraf tage Anledning til, hvis det har yderligere Bemærkninger ved Sagen at gjøre, at fremkomme med saadanne.

G. Winther: Jeg har blot forlangt Ordet i Anledning af den Dadel, som den ærede Minister rettede imod mig, da han breiðede mig, at jeg ikke havde talt i rette Tid under de vanskelige Omstændigheder; men det vide jo alle Tilstedeværende, at dengang var Rigsdagen ikke samlet, altsaa kan denne Breiðelse heller ikke træffe mig. Saa snart jeg har havt Anledning til at udtale mig om denne Sag, har jeg strax yttret mig i samme Retning som idag, nemlig at det forekommer mig at være et Misgreb, at denne provisoriske Rentelov er udstedt. Iøvrigt maa jeg bede den høitærede Minister lægge Mærke til, at jeg strax gjorde den Bemærkning, at jeg ingenslunde tvivlede om Regjeringens gode Hensigt ved at udstede Loven; jeg betragtede kun dens Udstedelse som et Misgreb, idet jeg troede, at de Forhold, som Grundloven fordrer at skulle være tilstede for Udstedelsen af en provisorisk Lov, ikke dengang vare tilstede, men det troer jeg ikke indeholder nogetsomhelst Fornærmeligt imod Regjeringen.

Jessen: Jeg skal ganske kort tillade mig at besvare det Spørgsmaal, som den ærede Forslagsstiller rettede til mig, hvorledes man havde baaret sig ad, før end Bevillingsloven udkom, med de Laan, som bleve stiftede, naar de ikke kunde faaes, uden mod at give en højere Rente end 4 pCt., idet der da ikke existerede nogen Lov, som bemyndigede Regjeringen til at give Bevilling til at tage en højere Rente. Dertil skal jeg blot svare, at der dengang ikke behøvedes nogen Lov, som bemyndigede Regjeringen til Sligt, efter som vi dengang ikke havde nogen konstitutionel Forsatning, men Kongen kunde undtage fra Loven, hvem han vilde. Desuden skal jeg bemærke, at dersom der dengang havde været Trang til at give en højere Rente end 4 pCt., saa kunde Regjeringen have givet denne Tilladelse uden Videre, men der var dengang neppe nogen saadan Trang tilstede. Rentepriisen var vistnok i Almindelighed ikke højere end 4 pCt., thi, hvis dette havde været Tilfældet, saa kunde Regjeringen have givet hvilke Bestemmelser, den havde villet, og der vilde dog være bleven